

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 grudnia 2015 roku (znak (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 5 listopada 2015 roku odmówił W. G. prawa do wcześniejszej emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udowodnił wymaganego ogólnego stażu ubezpieczeniowego wynoszącego 25 lat oraz co najmniej 15 - letniego okresu działalności twórczej lub artystycznej, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął za udokumentowany ogólny staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 roku w wymiarze 12 lat, 10 miesięcy

/decyzja k. 18 plik II akt ZUS/

W dniu 12 stycznia 2016 roku wnioskodawca złożył odwołanie od ww. decyzji organu rentowego, kwestionując zawarte w niej rozstrzygnięcie jako krzywdzące i wskazując, że już od 1975 roku wykonywał działalność artystyczną.

/odwołanie k. 2/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 20 stycznia 2016 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie k. 3-4 odwrót/

Na rozprawie w dniu 15 czerwca 2016 roku wnioskodawca poparł odwołanie, a pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie.

/protokół rozprawy z 15.06.2016r. – k.40/

Decyzją z dnia 14 stycznia 2016 roku (znak (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 5 listopada 2015 roku odmówił ponownie W. G. prawa do wcześniejszej emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udowodnił wymaganego ogólnego stażu ubezpieczeniowego wynoszącego 25 lat oraz co najmniej 15 - letniego okresu wykonywania działalności artystycznej. Podniesiono także, że w przedłożonej decyzji Komisji Do Spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców przy Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego nie wyszczególniono w jakim okresie była wykonywana działalność w charakterze tancerza, bowiem wokalista i gitarzysta nie są wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Ponadto wyjaśniono, że organ rentowy nie może odnieść się do wymaganego w przepisach wieku, ponieważ w w/w decyzji Komisji nie wyszczególniono, w jakich okresach wykonywał poszczególne rodzaje działalności. Jednocześnie wskazano, że niniejsza decyzja uchyla decyzję z dnia 14 grudnia 2015 roku.

/decyzja k. 23 plik II akt ZUS/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca W. G. urodził się w dniu (...).

/bezsporne; wniosek – k. 1plik II akt ZUS/

W. G. złożył wniosek o emeryturę w dniu 5 listopada 2015 roku. Wnioskodawca nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

/wniosek – k. 1 – 4 plik II akt ZUS/

Od 1975 roku do 1992 roku wnioskodawca występował w cygańskim zespole (...) w charakterze piosenkarza, tancerza i muzyka. Był to zespół w większości rodzinny, do którego należało rodzeństwo wnioskodawcy oraz jego ojciec. Zespół podpisywał umowy Estradą (...), Zakładem (...) w W., czy Zjednoczonymi Przedsiębiorstwami (...) na konkretne występy. Od 1992 roku do chwili obecnej wnioskodawca występuje już z innymi zespołami, także w charakterze piosenkarza, tancerza i muzyka.

/zeznania wnioskodawcy – protokół rozprawy z dnia 15.06.2016r. - k.44 w zw. z k.41; zeznania świadka A. G. – protokół rozprawy z dnia 15.06.2016r. - k.43; zeznania świadka E. G. – protokół rozprawy z dnia 15.06.2016r. - k.42; zeznania świadka T. I. – protokół rozprawy z dnia 15.06.2016r. - k.43/

Wnioskodawca udokumentował przed organem rentowym ogólny staż ubezpieczeniowy na dzień 1 stycznia 1999 r. w wymiarze 12 lat, 10 miesięcy okresów składkowych. Za powyższy okres, tj. od dnia 1 marca 1980 roku do 31 grudnia 1992 roku opłacono składki na własne ubezpieczenie.

/bezsporne, potwierdzenie ubezpieczenia osób opłacających składki na własne ubezpieczenie – k.16-16 odwrót plik II akt ZUS/

W dniu 25 września 2015 roku Komisja Do Spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców przy Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego wydała decyzję nr (...)440/49/15 w przedmiocie ustalenia daty rozpoczęcia działalności artystycznej, w której wskazano, że wnioskodawca rozpoczął od dnia 19 lutego 1980 roku działalność artystyczną jako tancerz, muzyk (gitarzysta) i wokalista. W uzasadnieniu podniesiono, że W. G. pracę w charakterze tancerza, gitarzysty i wokalisty podjął w 1976 roku, jednakże nie miał wówczas formalnych uprawnień do wykonywania zawodu.

/decyzja z dnia 25.09.2015r. – k.12-13 plik II akt ZUS/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje i

dokonał następującej oceny materiału dowodowego :

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie i jako takie skutkuje jego oddaleniem.

Stosownie do treści art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t: Dz. U. z 2016r., poz. 887 ze zm.; powoływana dalej jako „ustawa”) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zgodnie z art. 184 ust. 2 ustawy emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art.32 ust.3 pkt.3 powołanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS uznaje za pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze osoby wykonujące działalność twórczą lub artystyczną w ramach stosunku pracy. Z kolei art.33 powołanej ustawy przyznaje ten status i prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym z tytułu wykonywania działalności poza stosunkiem pracy.

Aby uzyskać uprawnienia do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na mocy przepisu art.184 wskazanej ustawy ubezpieczony prowadzący działalność artystyczną musiałby wykazać w pierwszym rzędzie, iż wykonywał zawód wymieniony w § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku w sprawie wieku

emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), tj. tancerza, solisty wokalisty, muzyka grającego na instrumentach dętych, czy muzyka grającego na instrumentach smyczkowych, perkusyjnych oraz klawiszowych.

Przedmiotowy przepis stanowi, iż pracownik wykonujący działalność twórczą lub artystyczną w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący dla:

a) tancerza, akrobaty, gimnastyka, ekwilibrysty, kaskadera - 40 lat dla kobiet i 45 lat dla mężczyzn,

b) solisty wokalisty, muzyka grającego na instrumentach dętych, tresera zwierząt drapieżnych - 45 lat dla kobiet i 50 lat dla mężczyzn,

c) artyści chóru, zonglera, komika cyrkowego, aktora teatru lalek - 50 lat dla kobiet i 55 lat dla mężczyzn,

d) aktorki, dyrygentki - 55 lat,

e) muzyka grającego na instrumentach smyczkowych, perkusyjnych oraz klawiszowych, operatora obrazu filmowego, fotografa - 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2) wiek emerytalny osiągnął w czasie zatrudnienia lub w ciągu 5 lat od ustania zatrudnienia,

3) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat działalności twórczej lub artystycznej.

Przepis § 12 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego określa, że zasady w nim zawarte stosuje się jedynie do pracowników wykonujących działalność twórczą lub artystyczną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 września 1973 r. o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 31, poz. 145 ze zm.).

Definicję twórcy (i artysty) zawierał przepis art. 1 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym twórców, zgodnie z którym za twórców uprawnionych do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie ustawy uważa się osoby, które tworzą oryginalne dzieła w zakresie: literatury pięknej, sztuk plastycznych, muzyki, fotografii, choreografii i lutnictwa artystycznego, będące przedmiotem prawa autorskiego.

Na podstawie art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.), przepis ten utracił moc z dniem 31 grudnia 1998 r.

Od dnia 01 stycznia 1999 r. definicję artysty zawiera art. 8 ust. 8 ustawy systemowej, zgodnie z którym za artystę, o którym mowa w art. 6 pkt 2, uważa się osobę wykonującą zarobkowo działalność artystyczną w dziedzinie sztuki aktorskiej i estradowej, reżyserii teatralnej i estradowej, sztuki tanecznej i cyrkowej oraz w dziedzinie dyrygentury, wokalistyki, instrumentalistyki, kostiumografii, scenografii, a także w dziedzinie produkcji audiowizualnej reżyserów, scenarzystów, operatorów obrazu i dźwięku, montażystów i kaskaderów. Stosownie do treści art. 8 ust. 9 ustawy systemowej uznanie działalności za twórczą lub artystyczną i ustalenie daty jej rozpoczęcia następuje w formie decyzji Komisji do Spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców, działającej przy ministrze właściwym do spraw kultury.

Z brzmienia tego przepisu jednoznacznie wynika, że osoba ubiegająca się o przywilej skorzystania z wcześniejszej emerytury w oparciu o ustalenie, że jest artystą – winna uprzednio uzyskać decyzję Komisji do Spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców, z której będzie wynikało, czy jest artystą i od kiedy.

W niniejszej sprawie decyzją z dnia 25 września 2015 roku Komisja Do Spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców przy Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego ustaliła, że wnioskodawca rozpoczął od dnia 19 lutego 1980 roku działalność artystyczną jako tancerz, muzyk (gitarzysta) i wokalista.

Istota sporu w niniejszym postępowaniu sprowadza się do oceny, czy W. G. spełnia łącznie wszystkie, wynikające z treści art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia

17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przesłanki ustalenia mu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

W ocenie Sądu Okręgowego ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że ubezpieczony nie spełnił warunków wymienionych w powyższym przepisie.

Przede wszystkim wskazać należy, że wnioskodawca nie udowodnił wymaganego na dzień 1 stycznia 1999 roku okresu składkowego i nieskładkowego w wymiarze 25 lat.

Organ rentowy uznał, że odwołujący udokumentował jedynie okres składkowy w wymiarze 12 lat i 10 miesięcy (od 1 marca 1980 roku do 31 grudnia 1992 roku). Odnosząc się do okresu przed dniem 19 lutego 1980 roku (data ustalona przez Komisję jako dzień rozpoczęcia działalności artystycznej) wskazać należy, że sam wnioskodawca wskazał, że nie kwestionuje tego, że w tym okresie składki nie były opłacane. Okoliczność, że wnioskodawca we wcześniejszym okresie występował w zespołach w charakterze piosenkarza, tancerza i muzyka nie przesądza jednak automatycznie o zaliczeniu powyższych okresów do ogólnego stażu ubezpieczeniowego.

Świadczenia z polskiego systemu ubezpieczeń społecznych można, co do zasady, nabyć jedynie z tytułu okresów zatrudnienia, służby, innego rodzaju działalności lub pełnienia określonej funkcji, czy też na innej ustawowo określonej podstawie ubezpieczenia społecznego na obszarze Państwa Polskiego. W art. 6 ustawy o emeryturach i rentach z FUS określono natomiast, które okresy aktywności zawodowej zaliczane są do okresów składkowych. Należą do nich przede wszystkim te okresy, za które odprowadzano składkę, m.in. okresy ubezpieczenia i okresy opłacania składek na ubezpieczenie społeczne w wysokości określonej w przepisach o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z przepisami powyższej ustawy wszystkie osoby, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są m.in. pracownikami, zleceniobiorcami, prowadzącymi pozarolniczą działalność, podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym.

Wnioskodawca nie wykazał natomiast, aby w tym okresie podlegał ubezpieczeniom, co więcej sam nie posiada żadnej wiedzy w tym zakresie. Nie podnosił, że zatrudniony był na podstawie umowy o pracę, czy też że zawierał umowy cywilnoprawne stanowiące tytuł do ubezpieczenia.

Zgodnie z art. 6 k.c. to na wnioskodawcy spoczywał ciężar dowodowy w niniejszej sprawie. Oparcie polskiej procedury cywilnej na zasadzie kontradyktoryjności jedynie

w wyjątkowych przypadkach pozwala Sądowi na podjęcie czynności mających na celu pobudzenie inicjatywy stron, a zasadą w tym zakresie jest samodzielne dążenie uczestników postępowania do wykazania prawdziwości podnoszonych twierdzeń. Jeżeli twierdzenie istotne dla rozstrzygnięcia nie zostanie udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy decyduje rozkład ciężaru dowodu. Zatem strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków niedopełnienia swoich obowiązków w tym zakresie. Sąd Okręgowy uznał również, zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia

17 grudnia 1996 roku, iż nie jest zarówno zobowiązany, jak i uprawniony do przeprowadzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (patrz wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Odnosząc się natomiast do kwestii podlegania ubezpieczeniom przez skarżącego po dniu 31 grudnia 1992 roku (do dnia 31 grudnia 1992 roku organ rentowy uznał za udokumentowany staż ubezpieczeniowy w wymiarze 12 lat 10 miesięcy) wskazać należy, że decyzją z dnia 25 września 2015 roku Komisja Do Spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców

przy Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego ustaliła, że wnioskodawca rozpoczął od dnia 19 lutego 1980 roku działalność artystyczną jako tancerz, muzyk (gitarzysta) i wokalista.

Zgodnie natomiast z art. 8 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność są m.in. twórcy i artyści. Ponieważ działalność artystyczna jest zatem formą działalności gospodarczej, to zgodnie z art. 5 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty nie uwzględnia się okresu, za który nie zostały opłacone składki, mimo podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym w tym okresie.

Odwołujący nie kwestionował także, że nie opłacił składek na ubezpieczenia za okres po dniu 31 grudnia 1992 roku, ani też nie podnosił, że po tej dacie był zatrudniony na podstawie umowy o pracę, czy też że zawierał umowy cywilnoprawne stanowiące tytuł do ubezpieczenia.

Z powyższych względów Sąd odmówił mocy dowodowej zaświadczeniu z dnia 22 lutego 2016 roku (k.13), wskazującemu, że w okresie od 8 października 1994 roku do 7 października 1999 roku wnioskodawca był zatrudniony w Stowarzyszeniu (...) w charakterze tancerza, muzyka i wokalisty. Odwołujący nie przedłożył za powyższy okres świadectwa pracy, czy też umowy o pracę potwierdzających, że łączył go rzeczywiście z w/w Stowarzyszeniem stosunek pracy, nie złożył także na tą okoliczność żadnych wniosków dowodowych.

Uznając za udowodniony przez skarżącego jedynie okres 12 lat i 10 miesięcy podlegania ubezpieczeniom społecznym, wskazać należy, że nie została wykazana także ustawowa przesłanka w postaci osiągnięcia w dniu wejścia ustawy emerytalnej w życie, tj. w dniu 1 stycznia 1999 r., wymaganego w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, tj. co najmniej 15-letniego (§ 12 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze).

Tak jak już wyżej podniesiono uznanie działalności za twórczą lub artystyczną i ustalenie daty jej rozpoczęcia następuje w formie decyzji Komisji do Spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców działającej przy ministrze właściwym d/s kultury.

Decyzją z dnia 25 września 2015 roku Komisja Do Spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców przy Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego ustaliła, że wnioskodawca rozpoczął od dnia 19 lutego 1980 roku działalność artystyczną jako tancerz, muzyk (gitarzysta) i wokalista.

Organ rentowy i Sąd O. związane są zatem decyzją z dnia 25 września 2015 roku Komisji Do Spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców przy Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego w zakresie, w jakim ustaliła, że ubezpieczony przed dniem 19 lutego 1980 r. nie prowadził działalności artystycznej, tym bardziej, że wnioskodawca nie podlegał też w okresie wcześniejszym ubezpieczeniu społecznym.

W związku z powyższym brak jest podstaw prawnych do zaliczenia do wymaganego w przepisach okresu zatrudnienia w szczególnym charakterze okresu wnioskowanego przez wnioskodawcę przed tą datą.

W odniesieniu do pozostałego okresu, tj. podlegania ubezpieczeniom społecznym i obejmującym okres uznania działalności wnioskodawcy za działalność artystyczną wskazać należy, że okres ten jest niewystarczający do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Niezależnie od powyższego wskazać jednak należy, że wnioskodawca nie był w powyższym okresie solistą wokalistą (a zatem artystą śpiewającym solowo – niezależnie od tego, czy pod pojęciem tym rozumieć jednoosobowy zespół, czy też jedyne go członka zespołu muzycznego, śpiewającego poszczególne utwory). Nawet gdyby przyjąć, iż w ramach działalności artystycznej (dawania koncertów itp.) wnioskodawca wcielał się niekiedy w rolę wokalisty, to niewątpliwie nie wykonywał on tych utworów (wokalnie) stale i w wymiarze odpowiadającym wymiarowi czasu pracy pracownika, albowiem jego zadaniem była także gra na gitarze oraz wykonywanie tańca. Gitara nie należy zaś do którejkolwiek z kategorii instrumentów wymienionych w §

12 rozporządzenia, jest bowiem instrumentem strunowym nie wymienionym w tym akcie prawnym. Z zaświadczenia komisji z 2015r. wynika, iż ubezpieczony był i jest muzykiem - gitarzystą. Ubezpieczony w powyższym okresie był członkiem zespołu rodzinnego, z którym koncertował. W tym okresie wykonywał działalność, polegającą na śpiewie, tańcu i grze na gitarze. Tylko jednak działalność jako tancerza została wymieniona jako uprawniająca do uzyskania emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Biorąc jednak pod uwagę, że wnioskodawca wykonywał w tym okresie nie tylko działalność jako tancerz, ale też jako muzyk – gitarzysta oraz wokalista, brak jest podstaw do uznania, że czynności tancerza były wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wymóg okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze winien odnosić się do okresu faktycznego wykonywania takiej pracy, z pominięciem okresów wyłącznie formalnego np. pozostawania w zatrudnieniu, w których pracownik - zgodnie z treścią łączącego go z pracodawcą stosunku pracy - zajmuje stanowisko, z którym łączy się wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, lecz w rzeczywistości pracy tej nie wykonuje, a tym samym nie jest narażony na uciążliwość związaną z warunkami lub charakterem pracy. Okres niewykonywania pracy nie wpływa zatem na szybszą utratę zdolności pracownika do zarabkowania (por. wyrok S.A. w Łodzi z dnia 17 stycznia 2014 r., III AUa 425/13).

W ocenie Sądu Okręgowego, skoro ubezpieczony nie wykonywał w takim wymiarze działalności artystycznej uprawniającej z mocy powyższych przepisów do przejścia na emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym, to i z tych dodatkowych względów, nie ma podstaw, aby uwzględnić jego odwołanie od decyzji ZUS i przyznać sporne świadczenie.

Odnosząc się do złożonych przez wnioskodawcę dokumentów w postaci "oświadczeń" i "zaświadczeń" (k.10-12, 14-22), wskazać należy, że Sąd pominął dowód z tych dokumentów, gdyż okoliczności w nich wskazane zostały potwierdzone zeznaniami świadków, decyzją Komisji Do Spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców przy Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego, bądź dotyczą działalności wykonywanej przez wnioskodawcę w okresie już po

1 stycznia 1999 roku, a zatem nieistotnym dla rozpoznania sprawy.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

z/ odpis wyroku z uzasadnieniem wnioskodawcy z pouczeniem o sposobie i terminie wniesienia odwołania.

13.07.2016r.